

Ioh. 20. Vade autem ad fratres meos, & dic eis: Ascendo ad patrem meum, & patrem vestrum: & Deum meū, & Deum uestrum. Primitis ergo apostolis tuis, quos tuos fratres nominat, nomen se patris sui narraturum ait. Post illos autē ipso ordine ipsa ġ consequentia tatione Ecclesia, qua per totum orbem terrarū in nomine ipsius fundata est, paternum hymnum se expofitum promittit. Quemamodum enim si quis excellens sapientia preceptor in medijs suis discipulis uerba percurrat, ut ipsi quoq; audientes auſcultent: ita etiam ille, in medio ecclesiæ, inquit, laudabo te, ut quum hoc ecclæa didiciter, dum ab ipso audit, non ultra ut antea dæmonas, sed, ut per eis, ipsius uniuersi Deum per eum illum denunciat, hymnis concelebrat. Hæc ubi se facturum promittit, tum admodum conuenienter atq; aptè iam inde imperat ecclæa, ac si fratribus ut hymnis celebrent patrem, ubi ait: Qui timetis, Dominum, lauda eum. Omne semen lacoli glorificate eum. Et timent ab eo omne semen Israël, quoniam non sp̄reuit, nec p̄ moleſtē tulit deprecationē pauperis, neq; auertit faciem suam à me: & quū clamarem ad eum, exaudiuit me. Quibus uerbis plānè ostendit se ab illis esse liberatum malis, quae superius dicta sunt. Si enim quum clamaret ad illum ab illo exauditus est, & clamans precatus est ut eriperet à framea quidem animam suam, à carce autem unicam suam, nec non ab ore leonis & à cornibus unicornium humilitatem suam. Sequitur, ut intelligamus illum liberatem talibus malis consecutū, quippe qui dixerit Deum non moleſtē tulisse deprecationem suam, nec faciem suam auertisse ab ipso, fed clamantem ipsum exaudiuisse. Quocirca eidem de tantis malis erupto, & ipsi morti elapo, abundē contigit una uerſari ac degere cum suis & discipulis & fratribus in media ecclæa patrem laudare. Sed atē de rursus ut pauperem seipsum iterum uocat, in eo cōcordans cum antē expositis prophetis, in quibus pauper & egens est nominatus. sed quia suū ad uitam reditum in his indicauit, rursus sermonem conuentus ad patrem A' te, inquit, laus mea in ecclæa magna: In quibus sane uerbis ecclæiam in nomine ipsius ex gentibus collectam, & in toto orbe constitutam intelligit, in qua Saluatoris nostri laus, patre ipso annuēt, atq; opem ferente assidue canitur, ex quo ait A' te laus mea in ecclæa magna. Magna enim reuera ecclæa hæc est, quippe quæ ex omni genere hominum collecta sit, & ne compara quidem propter grauitatem & præstantiam uitæ, & propter institutorum magnitudinem ad ludicram gentem, & ad circumciditorum conuentum, qui omni egestate & orationis & uitæ & prudentiae & relique deo sentienti rationis oppressi attenuatiq; sunt. Deinde subiicit: Vota Domino reddam in conspectu omnium timentium eum, ubi pertinetem eum, intellegit eam quam ante ecclæiam magnam nominauit, quum illis uerbis usus est: Qui timetis, Dominum, laudate eum. Sed quæ tandem uota redditur se ait, nisi quæ pollicitus est: quæ porro pollicitus est, nisi illa quæ tum significauit quum dixit: Narrabo nomen tuum fratribus meis. In medio ecclæia laudabo te. Vota enim sunt promissa quæ se in medio ecclæia prefaturum pollicitus confirmavit. His illud adiungit: Comedent pauperes, & saturabuntur, & laudabunt Dominum qui requiriunt eum. Vivent corda eorum in seculum seculi. Peroratio uero totius prophetæ, quæ post omnia illud continent, Annunciabitur Domino gene ratio uentura, & annunciantur iustitia eius populo qui nascetur, quem fecit Dominus: absque omni contiouersia populum de gentibus collectum predicti, constitutamq; per Saluatorem nostrum Iesum Christum in terra generationem, nam quis tandem fuerit populus, qui post ipsa hæc Deo dicatur oritū? & quique antea quidem non fuerit, neque extiterit inter homines, postea uero extiterit: quæ porro generatio illa, quum tunc quidē non esse, post autem uenturam significat nisi hæc quæ per Saluatorem nostrum in toto terrarum orbe constituta est ecclæa, recensq; hic collectus de gentibus populus: de quo etiam per Elafani spiritus sanctus cum admiratione locutus est, quum dixit, Quis audiuit talia? & quis ita uidit? si parturit terra in die uno, & si nata est gens omnino. Hæc igitur nos ad alia ob breuitatem temporis festinantes, percurrimus: atque, ut dicitur summis labijs attigentes, præteriuimus. Cui autem curæ sit adhortatio Saluatoris nostri.

615
ius nos intelligit quos in paupertate secundum Deum degentes, dum salutare uerbi intelligibili rationali q; panē, hoc est, cibis qui uitam animis aferant, enutrit, uitam nobis largitur æternam. Ex quo Psalmus ita ait: Comedent pauperes, & saturabuntur, & laudabunt Dominum qui requiriunt eum. Vivent corda eorum in seculum seculi. Peroratio uero totius prophetæ, quæ post omnia illud continent, Annunciabitur Domino gene ratio uentura, & annunciantur iustitia eius populo qui nascetur, quem fecit Dominus: absque omni contiouersia populum de gentibus collectum predicti, constitutamq; per Saluatorem nostrum Iesum Christum in terra generationem, nam quis tandem fuerit populus, qui post ipsa hæc Deo dicatur oritū? & quique antea quidem non fuerit, neque extiterit inter homines, postea uero extiterit: quæ porro generatio illa, quum tunc quidē non esse, post autem uenturam significat nisi hæc quæ per Saluatorem nostrum in toto terrarum orbe constituta est ecclæa, recensq; hic collectus de gentibus populus: de quo etiam per Elafani spiritus sanctus cum admiratione locutus est, quum dixit, Quis audiuit talia? & quis ita uidit? si parturit terra in die uno, & si nata est gens omnino. Hæc igitur nos ad alia ob breuitatem temporis festinantes, percurrimus: atque, ut dicitur summis labijs attigentes, præteriuimus. Cui autem curæ sit adhortatio Saluatoris nostri.

DE EVANGELICA DEMONSTRATIONE FINIS.

ZENOBII ACCIOLI ORDINIS PRÆDICATORVM,
Prologus ad magnificum uirum Laurentium Petri filium Medicem, ih opusculum
Eusebij Cesariensis episcopi à Greco sermone in
Latinum conuersum.

Non sine consilio factum arbitror Laurenti, quod in Eusebij Cesariensis episcopi uolumen nuper inciderim, quo Philostrati libri octo de Apolloni⁹ Tyanei uita & motibus refutantur: quanquam enim suspicari uix licet ex Philostrati lectio bonum uirum despere, grauemq; posse, cum sit ille doctorum confusus maximus fabulator, eiusq; Tyaneum non diu modō Hieronimus, ac nostrorum pleriq; magnum appellant, sed Lucianus Rhetor in Alexandro, cum tota cum familia detestetur: quia tamen non omnes æquè prudentes sumus, & in ea tempora incidiſſe uidemur, quibus studioſi adolescentes iuxta Pauli sententiam, non intuī ad fabulas conuertuntur, uotis est omnibus expetendum, ne qua detur occasio cuiquam id agendi, quod Alexander olim Mammeq; filius imperator, & Hierocles philosophus facit arunt: quorum alter suo in laratio Tyaneum Christo, Abrahæq; adiunxit, quem pro deo ueneraretur. Alter uero ex Philostrati monumentis rem multo nequiore aggressus, Philalethi⁹ in Christiano librum conscripsit, nil in eo aliud sruens, quam ut Apollonium Tyaneum Iesu Christo conferret. Probe igitur Eusebius noster ille quidem pro nobis semper acerius propagnator, non quibus alios struit armis contentus, propria te in Hieroclem rhomphaea, iaculocq; armavit particulari, scilicet libro ad utriusq; levitatem tollendam maximē facto, qui si ad manus olim Alemani Rinuccini uenisset, utriusque lingue studio si cuius nosti, qui temporiis his Philostratum Latinum effect, puto equi-
rū dem isti

In lib de præparatione Evangelica.

dem in hoc potius iertendo laboraturum fuisse, aut illi fatem moderato rem hunc fuisse, correctoremq; adiuncturum, ut sicut ubi officiosus vir doctis auribus multarum rerum cognitionem, & cosmographiae notitiam cō parabat, ita facem quoque ad euitandos scopolos prætulisset. Verum illi qui dem, quod pro rei argumento nullo malo consilio profuit, laus est danda: neque uero ceteris, si qua maioris boni datur oracula relinquenda. Cum ita que librum hunc in bibliotheca gentis uelutæ multa ueritate quasi ab aliis reperiresem, meas esse partes exigitim, per me ut Latine loquens pro dire, qui nuper in lacrum diu Domini ordinem acficius essem, pro tuenda Christiana fidei ueritate modis omnibus excubantem, atque his cœu religi onis noſtrae primis, bonis iuuenibus, studiisq; prodeſſis. Neque enim uerendum, quin si non incitiam quidem meam, sed disputationem Eusebium contemplentur. Philoſtratum sumere tuto in manus polſim, cum per Eusebii librum hunc exarmatus iam sit ille, atque extinctus. Præcipua uero mihi ratio illa fuit uni tibi potissimum nuncupandi, quia cum tu me & fraternè habendo, & in bonis literis adiuuando, magnos diu feceris sum pti, ita me tibi omnia deberi intello, ut si qua etiam poſthac sim ceteris dicaturus, tui tamen illa quoque futura fint iuri. Capietis humanitas erga me tuę fructus aliquos Laurenti, quos tibi & noſtra necessitudo, & Eusebii autoritas dulces ſcio, gratosq; praefabunt. Sed & tu perge aliquid de Deo optimo Maximo meditari, ut sicut hic charitate magna vincimur, ita bonis operibus in cum bendo. Dei misericordiam protocantes simul quoque coeleſti patria perfruamur.

EVSEBII CAESARIENSIS EPISCO PI LIBER CONTRA HIEROCLEM, QVI EX Philoſtrati historia comparauit Apollonium Tyaneum Saluatori noſtro Iesu Christo.

Namice illa quoque fufciperē dignum eſt, quæ modō hic Hierocles Paradoxa iactabat magistro, ac Saluatori noſtro Tyaneum componens: Nam si reliqua ipius Philoſlethi delinia contemplemur (pulchre enim ueritatis inscriptions celiſtū putat suis cōtra nos libris) haud ita magnū operæ nunc precium fuerit, in eo duntaxat uerſame, ut ostendam quæ illius feruntur ſcripta, non eſſe quidem tua ipius, ſeu ex aliorum nō ſententijs modō, uerū dictiōnibus quoq; ipiſi, ac penē syllabis impudenter subducta, non indigna nimirū quæ & ipſa ſit quandoque refutatione dampnentur. Tamen ſi re quidem ipſa tam pridem, licet non destinato contra ſe ſtilo, ſatis illa euera uideantur, uolumi nibus očlo ab Origine conſcriptis in Celi orationem, quæ uera inſcribitur, uel Philoſlethe ipſo arrogantiore multo, iactantio remq; ibi enim rationes illie omnes abunde complexus, quicquid in eam rem cuiquam uel diſſertuſ eſt unquam, uel diſſertur omnino, quæſi præoccupatione diſſoluit. Eō nos ſigil ualeant, ſi qui paulo maiores ſtudio detinentur noſtra ex fidencē. Age ſolum hoc tempore contemplum, ex Philoſlethe ipſo Domi num noſtrum Iesum Christum Apollonio comparatum, inutilem proſuſt operam

operam deputantes, ſi de ijs cum eo digladiemur, quæ aliunde is compilabit. Merito enim quæ ad Apollonium ſpectant primam à nobis, ac totam operam poſtulare uidentur. Quod unus hic omnino, præter ceteros operas qui contra nos ſili aciem diu trinxerunt, ſingulare malum inuexit impunitiſcet hominis ad Saluatorem noſtrum commiſſionem. Admiratur ergo hic & penitus conſtitut Apollonium Tyaneum, nō ueneficijs quidem ullis, magisq; ueſtigij, ſed arcana quadam ſapientia diuinarum rerum, mirabilium operum effectorem, temeraria quadam fide, nulla tamen demonſtratione in hac ſententiā demersus & confiatus. Audi uero quibus Hierodis increpat uerbis: Suſq; dec̄i nugantur, inquit, leſum tollentes, ut qui ex eis uerba. Hierodis paſſo reddiderit facultatem, & alia id genus admiranda praefiterit. Tum & paulo mox ita rationibus colligit: Videlum porro ne dijs gratiſimi homi Qui deſcrip ratione contra nos ſcripta, cui titulus Phalethes: Damis igitur qui cum Ty lonij uiam, aene pluriſimū uixit, peregrē eum de Aſſyria comitatus, ubi & illi priuum Mallem lege congreſsus eſt, ex illo cooptam inter ſe amicitiam historiam conſert. Nam re, hiſtoria Maximus quidem particulari quædam hominis huius facta parce admodum breuitate perſtingit. Atheniensis uero Philoſtratus, & utrumq; comp lexus, & aliorum quoq; ſcripta collegiſt, affirmans, ex aſſiſimā ſan ab incunabulis inde orſiſ, obitu quoq; tenus hiſtoria texit. Si quando igi tur licet, noſtrā quoq; (ut iſiſ ſiunt) leuem ſimplicitatem, contraq; Philoſlethi acre illud comparandis rebus omnibus, firmiterq; iudicium diſqui ramus. Non id quidem hoc loco inſipientes, ut maiore praeter diuinitate, plurāve miracula, & illiſtriora effecerit, neque quod de uno tantum redemptore noſtro, ac Dōmino Iesu Christo in humanitatē uenturo diuinitus inſpirati propheta a ſeculo uetus Hebraicā prädixerunt, nō quod multo plures idem Iesu coeleſti doctrina uerbo ad ſe conuerſit, non quod ingenuis ac legitimis diſcipulis clare patatis ul̄tro pro illius doctrina mor tem ſubire, non quod frugalis uita ludum folius aperuit, futuris quoque ſeu cuius fruſtum, non quod uirtute ſue diuinitatis orbi terrarum ſalutari effulſit, hodieq; multa hominum milia undique ad hautum diuinitu ſapientia ſuia trahit, non quod unus ab omnī hominum genere tot iam ſeculis op pugnat, contra tamen hoſtiliter impellentes, ſue illi gentium reges, ſue ſubiechi, inuictus, ac inexpugnabilis durat, robore quodam diuinitatis occulo ſacra reluctantibus doctrina ſeſe inlinuans. Quam uero ſemel ipſe uerbi ſapientia pectoribus infeuit, atq; transfundit, per immenſa ſecula terra ambitus ditione magna conuerſans, non denique quod uirtutis entheā ūim nunc quoque plane testatur improbos daſmonas uel corporibus hominum, ut animis inſidentes, ſacrofanctā diuinaſtat nomini ſui compellatione extrudens. Hæc enim ſecus de Apollonio cogitare, ſumma cuius iudicium de hiſtoria A pollonij, quæ bus conuicemus, Apollonium non inter philoſophos locum, ac ne inter diſcripti mediocris quidem ac uilitate probatius uero dignum ſotiri, nēdum ſi illi philoſtr Saluatori noſtri ratione aliqua conſerndus, quatenus inquam colligere tu. de ipſo Philoſlethi autore, eruditione quidem magna reſerto, ueritatem uero ipsam etiam probo affiſcentiū enim nota Philoſtratus ipſe eſt cum alijs omnibus apud illum ſcriptoribus. Ex quo nobis plane conſtare potest, ceteros quoque quos ille auores habet, cognitione quidem multa rerum magnasq; fuſſe, minus tamen in eo elaboraſſe, ut Apolloni uitam fidihi ſonia commendarent. His itaq; ad diſquitionem collectis ſatis puto con Rr 2 ſtabit;

stabit, & Philalethis huius indicia simul cuncta, testimonia, & complexi, ac illud in Christianos, rerum q̄ omnium, ut de se ipso ait, iudicium consultis, innum, nostraq; uicissim quos ille pro tardis ac deceptis habet (ut eiusdem uerbis utar) in epita leuitas, & stoliditas patefat. Neque uero me later ali- um quidem audacter statim à maledictis scribendi initium fuisse sumptum, uelut hosti insultantem, contra quem scripturam se nosset. Ego uero amice alia mihi ratione agendum censeo. Nam Tyaneum quidem magna olim rerum humanarum sapientia fuisse hominem credidi. Veleniq; nunc etiam modo licet eadem in sententia permanere. Deniq; si de Tyaneo quid senti am plane me rogas, ego sic statuo: Siquis hunc in philosphorum albo re- positum uelit, ita sanè ut fabularum figuramentis aequos natura fines minus conturbet, nullam fore nobis inuidiam, quin magnifice de illo & sentiat, & loquatur. Sin uero quis terminos euagari, supraq; philosphiam se ferre au- fit, siue ille Alcyonius Damis, Atheniensis ue Pholostro, siue historicus, ora- tor, uel ille sit, uerbis quidem ueneficiis diffitens, re tamen ipsa magis homi- nem deprimens, quam oratione attollat: hic sanè uelut egregie personatus Pythagoræ disciplinam fronte effingens, se quidem nobis philosphum o- stentabit, a finis tamen erit leonis pellem superindutus, neque aliud plane quam ciuitatum spectabilis circulator, ac clamofus sophista, magusq; pro philospho, ac ueneficus deprehendetur. Vnde uero in hanc sententiam du- car, quę attende. Naturales termini quidam sunt substantię uniuersa prin- cipia, medium finesq; circumplexi, modos scilicet rerum omnium, legesq; quibus ex rebus quantitatib; hac mundi machina & structura perficiuntur: uero termini solidis legibus disponuntur, nexionib; summisimis coheren- tes, prouidentia gubernantis, sapientissima decreta custodunt, & afferunt. Haud igitur unquam temere loco mouere ordinemq; cōmutet eorum quic- quam, que ita semel disposita atq; instituta sunt. Omnis enim quem cupidio paulo audentior subit, ultra naturę leges se ferre, quo minus id facere poslit, nō legibus coeretur. Neq; enim est aquarū pīcēm degere in terras tra- latum, neq; terris innutritū animal sicut urinabit, ut astidū sub aquis dilig- moram, nō exultim ita solo tolleret, ut cōelo penitus (quāquam id ualde ap- petat) queat aquilis interesse. Cum tamen uolatilium sit ad terram descen- lus, alarum p̄petet illam uim cursumq; silentium. Ita enim diuinus legib; sanctum est, ut lumma imis per descensum cōmunicent, nō tam q; hu- le ac terrenum est, in sublimē cōtinuo se se tollat. Eadem ratione mortalis ho- mo cū sit ex anima & corpore constitutus, iſdem quoq; terminis coeretur, ita nec aerem graui corpore peragrare quisq; cōtentat, ceu terrestres se- mitas aspernatus, quin ad terrā cōtinuo deuolutus, meritas insante pōnas exsoluat neq; uana opinione mentem suffectus, inaccessis uias animo per- agrabit, nisi qui atq; bilis morbo corripiat. Sapientis ergo fecerit, anmo deſtis multo, si cōgruentibus uelutiq; terra incedat, animiq; doctrina, ac philosphia subinxus, uotis exposcat, de supernis domicilijs adiutorē libi aliquem, columq; adesse, à quo de coelesti felicitate instrui, edocerit, po- fit. Vt enim exemplo iam cōstat, par est a grōis medici adhiberi, praēcepto- remq; disciplina sua imbutis p̄festo esse discipulis. Neq; minus eos qui su- pernas incolunt sedes, congreffus hominū quamvis infirmorū, nō dedigna- ti, uicissim uero nullo modo. Ex quo intelligi uobis datur rationē nulla aduersari, quin natura ipsa diuina cū benefica salutarisq; sit, reū praeſertim omnium curā gerens, in cōmercio ſe hominū familiaritatem q; demittat diuinæ prouidentiæ lege ita maximē permittente. Bonus est enim Deus, ut inquit Plato, bonus uero nulla rei cuiusquam aliquid inuidia: Non igitur bonus

Termini sub
stantiae.

Natura ita
comparati-
fuit homi-
nes ut ad ce-
leſia ſuo
Marie affi-
gere neque-
ant, & uo-
pus habeant
Dei illumi-
natione.

bonus ille cum sit rerum omnium gubernator, ac pater unius modō corpo- ris curam geret, quin multe & animarū magis, ut pote quib; aeternitatis mu- nus, ac liberae uoluntatis arbitrium cōtulit. Hic inquā uniuersa dispositionis autor & magister, habiles & suapte natura animas conspicatus ad ea bona radios abertim infundet. Angelū quempia de maximē ſibi adiunctis ad eo- rū in terris degūt, ſalutem quandoq; uolumq; demittēs. Quod ſi quē tanto labore omni de pulsa, diuinitatis facile trāscribetur, aet ueluti magni cuiusdam iſ- maginē dei anima circūplexus ranteſ iam erit, ut uniuersum hominū genū in le moueat, & cōvertat, mundūq; ſole ipſo ſplendidiuſ illustrabit, monimē ſibi inſtitu diuinitatis posteris quoq; ſuis de ſerlinquens, neq; minus op̄ificijs uillit, que ex inani materia confit, entheā nature praferet argumentū atq; hac de mū ratione particeps homo fiet naturā ſublimioris. Secus uero in buſuſ, ne quaquam fas ſit in eis finesq; tranſire, non inuolucrū inquā cor- pore uias autū affectare: neq; humanae conditionis oblitū, que ad demonas ſpectant curiosus indagari. Qua cū ita ſe habeant, quid tātoper nobis Apoloniū cōducit ſcripтор egregie. Si quidem huic diuinū cōfieri ſas eft philosphoq; maiore, & ut ſemel dicatur, excellentis cuiusda ſupra homi- nem facultatis, inſpicatur ſanē totius que de illo ſcribitur historiā argumen- tum. Tum ſi quod ex illo ſuper eft opus diuinitatis, age depromito. An non quādo absurdum maximē eft, architectorum quidē opera & fabrorū, uel iſiſ ipſiū uia perficiatis, in longū in quā ſanē ſēp̄ extare, unde illorū nomē ater- nitati mandetur: diuinā uero naturā inter homines ſplēdē ſententem, ita angu- ſi temporis intervallo obſcuram euauifſe, neq; in ſeculū uitritus ſuę monta- menta teſtari, non Damidis quidē neficio cuius aliorūq; breui dilabentiū ho- minū, ſekimonia mendicātem, ſed utilitati ipſa, in multa hominū millia, neq; horū modō, a quibus dignoſceretur, ſed ad poſteros pertinente longē lateq; diuſiſam: hoc procul dubio pacto, cōſtat ueteres ſapiētes uitritus ſuę imita- torē quā plurimos, ſuccelforesq; reliquissi, ſtabili ad bene uiuendū tradita illis norma. Quod ſi hominē nūc mortalitati aſcribis, caue ne plus illi ad gra- tiā tribuens quāna per ſit, poenas uiolentia rationē expendas. Atq; diuinus Apolloniū quidē homo a Pholoftrato nobis adducitur, ſub ipſius genitura die marini Tyanei natū ſuas & for- marini Dei eft ante oculos obuerata. Proteus ipſe ſciliat uerſilis apud Ho- merū figurā omnigenas deus. Ea uero nihil perterrita, quid paritura, ef- fet, eum interro gauit. Meipſum partes, inquit ille. Quis tu ait? Proteus ille, inquit, Aegyptius ſum. Tum florido in prato cygnos, ait neficio quos partien- ti illi pro obitetrīcib; affuſſe. Nullo ramen unde hoc haulſit, citato autore. Neq; enim puto fabulā huius narrationē ſcriber Affyrius Damis. Tametsi hiād multo post eadē historia ſcribat Apolloniū, quali diuinitate ſā p̄dictū ſeſe Damidi adiūxisse, his ferme uerbis illi cōgressum: Ego amice uocum o- lacantia. minū & linguartū cōſcius ſum, licet nullas didicerim: quoq; minus mirere, potis ego ſum latētes cogitatus, captusq; deprehēdere. Culū quoq; Apol- loniū ſcribit in Aesculapij tēplo, Deo id maximē approbante: neq; uero do- ſum ſuſſe, ſed ab infantia p̄dictū naturali quadā, reū praeſentione. Deniq; ab ipſi protinus genitura Apolloniū ſine artis impēdio uelut hominē potio- rem tota historia nobis effingit. Sed tū p̄cipue in culto dia aliquando detē- tus, ſe ſua ſponte pedicis exoluſſet, planē ſe aduertiſſe Damis affirmat Apol- lonium ſupra cōmūnē hominū ſortē diuinitate quadā p̄dictū eſſe. Neq; e- nim tunc ſe crorum ministerio ullo adiūtū. (Quomodo id. n in custodia po-

Rt; tuſſet

Interitum. tuisset; sed ne supplicantem quidem aut immurmurantem vincula tamen & compedes pro ridiculo habuisse. Cum uero de illius extremo dia mentionem facit, nusquam genitum scribit ac locorum sepulchrum eius aliquor, uestigiumq; extare, sed uiuentem ad superos ascendisse, non sine choris hymnisq; nympharum. Merito igitur talem ac tantum uitum affirmare potest, multo quam Pythagoras & Empedocles ac Plato fuerit ex philosophia diuiniorum effectum. Reponatur itaq; ex tam claris operibus inter deos.

Itonia. Negas inuidia prosequamur illam uocum omnium & linguarum naturalem ac sine praceptoris opera cognitionem. Sed enim cur illi quis ad pracepto Refutatio, nisi ludu adducit illius partes attenuas, que a nullo paulo ante didicisse possunt instituio, cem ostendit, quasi Atticam eloquentiam, non natura quidem duce, sed usu magistro, ac exercitatione percepitur (inquit enim, cum primum ad extatem processit literarum in illo profectus memoria quoq; uis, ac exercitationis studium uiguit, lingua uero Attica utebatur. Natus porro annos quatuordecim, a parente Faros deductus est ad Euthydemum Phoenicem, qui praeceplens illius Rhetor eum in eloquentiam eruditus. Fuit itaque apud hunc dicendi artificem Tyaneus. Vnac; cum illo philosophia uocabat Platonis & Chryllipectores. Peripateticisq; nonnulli. Fuit etiam & Epicurei dogmatis auditor, neque enim penitus ab illius secta abhorruit: nam Pythagoricam quidem ineffabiliter quadam mentis uis comprehendit. Hac taque omnia per magistros eductus est ille, qui creditur uocem nullam unquam didicisse, tacitosq; hominum conceptus solitus presentire, Ceterum Philostratus quasi per interualla respirans, in admirationem rufus erumpit, sapientiam laudat Tyanei, uel in ipsis animantium uocibus dignoscendis.

Mirum. Ait ergo ad scientiam quoque Apollonius uenit, qua brutorum intelliger animalium uoces. Id uero ipsum dicit, cum per Arabum populos iter ficeret, interpretationis huius, scuti re ipsa uidere est, bene confutos. Et enim ex cygnis Arabes auibusq; ceteris diuinationem, ut ex oraculis colligunt, brutorumq; callere sensa existimantur, hepar draconum, siue ut alijs putant cor ipsum depasti. Ergo Pythagorei se factorem illum ab eis carnibus penitus abhorrentem, nec dis quidem ipsis per cedem, ac sanguinem litare a sum, usci draconum corde, hepate ut oportet, ut per hac Arabum sapientiae particeps fieret. Cum enim sub ijs magistris hanc doceretur, quanam alia ratione proficeret potuisse, nisi eorum praceptors institutisq; paruisse. Ergo ad enumeratos Apollonii praecptores, Arabum quoq; sapientes in agurandi facultate accedent; ex hac enim fertur passerem subin de intellectu cerebro pipillatu reliquas sua speciei aues ad pastum concire, magnamq; ea de re admirationem antistibus praebeant. Ead ratione cum in Alcyonem proficiens moribundam media in uia leuam offendisset, catulus simul octo iuxta porrectus, sicut ex disciplina conjectans, spacium temporis intellexit, quo sibi apud Perlas commorandum esset. Sed & Philostratus idem narrat, quod illi in Perlide aggrexum, non multu sanab ijs dissidentia, quae in Arabia prius effecerat. Nam cum Damis acceperit, se ad Magos negaret,

Apollonius qui unus alioqui discipulus illi erat, comesq; fidissimus, ad eos tamen inco- *Magos au-* miratus se contulit, ne magycæ mysteria facultatis alpernent ea socio pare- *ditum.* fierent. Magis itaq; Tyaneus die medio, ac nocte intemp effa operam dabant. Bardani uero Babyloniorum regi congressus, his ferre uerbis ultis perhibe- tur. Samij Pythagore sapientia mihi est. Is me Deum calendarum ritus edo cuuit & quinam sint ex ijs uisibilis, inuisibilisq; cognoscere, neq; minus eo rum colloquijs perfuerit. Sed enim quis hoc illi concedat? Cum Pythagoras haec de

hic de te nullum prouersus reliquerit monumentum, non abstruse quidem mysticæ cōscriptum, cuius iste doctrinam sequi potuerit, ad hæc qui illum in Pythagoricis erudituit, nihil ab Epicureis dissidebat, ut Philostratus ipse meminit. Praeceptorem enim in Pythagoricis, inquit, habuit hominem par sanè officiosum, minimūq; re ipsa philolophant, utpote qui gula ac ueneri defueret, magisq; ad Epicuri uitæ formatum esset. is porro Luxenus erat ab Heraclio Ponti ciuitate, Pythagora dogmata non secus tenet, quām sciunt aues eare refere, quæ ab hominibus didicerunt. ò rem fatuam & insulsam Tyaneum dicere ab eiusmodi praeceptore deos alloquendi ratione edo est. Sed concedamus, ab alijs ea praceptoribus accepisse: tametsi nostre historiæ hinc non innuit quidem. Sed quis horum promissi tam grādis autor extabit, ut & ipse deorum uisibilium et qui inuisibilis sunt cōgrellum, uelut à Pythagora edo eis tenere se dicat, & facultate predictus sit, rem candem ceteros edocendi. Neq; enim puto clarissimum ille hominum Plato, qui Pythagoricæ preter ceteris omnis disciplinæ particeps factus est, neq; Tarentinus Architas, neque qui Pythagore dogma Philolaus cōscriptit, neq; si qui alijs sunt ex eadem scientiæ, qui sensa illius, opinionesq; literarum monumentis mandarunt, tali inquam sapientia uigueret. Apollonius ergo noster aliunde quidem, non autem ab ipso Pythagora hæc edo est, nomen tamē titulumq; Pythagoræ ad autoritatem speciem sibi ascribit. Ut autem manifestatum quis illi mendacium per uero concedat, haud tamē scio quo pacto hæc de Samio praeciptore accepit, cum Pythagoræ cōsternat infinitis ante annis uita perfundatur. Ergo ad Arabes Apollonij praecptores Samius ne quoq; Pythagoras ipse accederet, unde scientiam hauserit diuinarum rerum. At qui si quis diuinu præditus ingenio fuit, historia de magistris planè metitur. Si in historia uerax est, fallitur sanè qui de illius diuinitate & loquuntur & scribunt. Neq; uero mihi est animus diligenter nunc quicquam de Proteo indagari, ullam utrè super hoc portento questionem habere: neq; ad cygnorum cantus cōprobando, quoq; ridiculū nimium parienti Philostratus matre oblitetricatos affirmat. Multoq; magis etiam indignū puto super fabulam demissi coelo fulminis eodemq; regredi, citare testes. Neq; enim Damis, ut ante dixi, batum se reti confidit longo post tempore, ex quo hæc acta dicuntur in Nino Asyria urbe Tyaneo adjunctus. Evidem modò certa signa non desint, unde probabili fia fides, planè adducatur, ut præteris admittam, si qua etiā per excessum paulo maiora in boni uiri laude dicatur, mōstris tamen exceptis, & que scatentia nugs deprehenduntur. Non igitur inuidiebo, si prædat histo ricus genus esse Apollonij nobile & antiquum, & quod in cōditors patrie re feratur. Diuitiæ sūstine concedam supra incolas regionis sue. Ab adolescentia eruditus fatebor sub ijs praceptoribus quos ante memorau: neq; hoc tantum, sed magistrum alijs ipsum praeciptoremq; fuisse. Elto. His omnibus acer pluim laetari fuerit. Ita sanè ut eum qui ad Aesculapij curādus accesserat, per prudentiam sua uitæ agitudinē liberari. Fertur enim aqua intercutelaborant, salubrē cōtinentia normam in dixisse, eumq; in sanitati pristina reuocasse. Tante uero prudentia adolescentiæ sūstine planè admitti potest, ut & inhibuit esse diuitem quendam, ne luxuriosè nimis atq; affluenter significaret, utpote minus Aesculapij litaturum, qui ex fama uita turpisimus habere turbuus autem mores Apollonij latere non poterant, quod erat homo regionis illius maximè diuies, maximè cōspicuus. Castitatis quoq; laude Tyaneum ornari inuidia nulla sit, quodq; pulchritudinis lux nefarium amorem grauerit oblungatum repulerit, legi a mulierib; contagione impolatum

*Que in na-
ratione de A-
pollonio da-
re tanquam
probabilita
paratus;*

Illum usq; seruarit. Credatur quoq; ex Pythagore disciplina lustro illi petuo tacuisse, neq; merita laude fraudentur quæ cuncte opera per silentiū tempus efficit. Hæc enim, & quæ huiusmodi sunt, humana omnia, & ut uerè dicam, neque à philosophia, neque ab ipsa porò ueritate sentimia, quæc ego non inuitus admiserim, magni sanè quicquid ingenuè acuere humanā for ferre, argumentiq; prioris oblitum, sibi penitus non constare. Hæc qui faciat tem⁹ tribuen⁹ scriptor, meritam puto eum & sibi ipsi, & multo illi magis, de quo scribat⁹ dum apollo columniam comparare. Atque ha ferme sunt, quæ uolumine primo reuelio, lenda occurunt.

CONFUTATIO LIBRI II.

Profectio in **A**gè uero lectūdū quoq; aggrediamur. Iter enim Apollonij de Persia in Indianam usq; factū narrat historicus. Hoc autē in itinere insolens si bi quiddam paradoxumq; contigit dæmon scilicet occursus, quam empsam uocant. Quam tamē multis conuicijs impeditam procul à se & Apollonius & comites abegerunt. Tum uero permisisse Damidi fertur, ac reliquo comitatū appolito ut carnis uescenter. Necq; enim uidere se ait, quid nā illi prodefet carnibus abstineri. Sibi uero profore hoc aiebat, ob eam quam uel à pueris profiteretur philosophiam. Sed quis hoc loco non iure optimo admiretur, cum Apolloniu uidetur ne illi quidem quem unum imitatorem sui delegerat, à Pythagoricisq; decretis imbuendum suscepit, damnatas Pythagore animalium carnes ut dilectissimo inhibere, tum nēfio quād fanis rationibus colligentem, sibi quidem uesci animatis forniciōsum, non tamen se uidere, quare ijs & comitibus quoq; suis interdictū oporteat. Sed uide quoq; qua præterea ueritas exēpla nobis Philostratus prodat. Ille inquam Philostratus, quem Philalethes studiosum ueritatis appellat. Appolloniu siquidem scribit, cum iam in Indianam penetrali, interpretetur sibi hominem ascūuisse, per quē Phraetom Indias regem alloquuntur: **M**endacē me retur: hoc enim is nomine uocabatur. Ergo quem paulo superius lingue omnium conciūt facit, eundem interpretat indiguum nunc offendit portebat: & qui mentes hominum quasi Deus illis insitus deprehendebat, surdi cōcipiens animū, pariterq; tacens, nunc per interpretē sciscitatur, quā nā sit regis Phraetū uita, ducentq; inde sibi aliquem petit ad Brachmanas dari. Rex uero ipse, jicet in Barbara summa natura, interpretē summoto, Græce Apolloniu compellauit, multū doctrinā, scientiāq; tefstatur. At uero nō stet hic non modo se Indica lingua minus ignarum fuisse (quod oportuit) non ostendit, sed & Indo Græce loquente obstopuit, ui Philostratus ipse testatur, qui pulchrit̄ sibi hoc pacio per historiam confat. Vnde enim tantop̄ te stupuſlet, nisi antea barbarum lingua regem opinatus est: eundemq; Græce mox scire præter expectationē perceperit: Ideoq; ueluti noui quidpiam rex afferret, obstopuit. Caufam præterea nondū tenens, Vnde, ait rex, Græce didecisti? Vnde uero & hoc sapientia tibi est? Necq; enim puto hanc magistris acceptam refers, cum nullos Indi magistros sapientia habeatis. Digna nimirū uoces, que ab homine proferantur præfensione in reū omnī um profitēt. Cui rex & habuisse preceptores se ait, & qui nā illi fuissent, aperuit, & de rebus Indicis particulatim edocuit. Cumq; idem rex de theſauſia, de Thesauſo in agro quodam reperto ſententiā laturus eſſet, utri ſcilicet adiudicantur, ſauro in aſſe dijs ipſis homo gratiſſimus, ſententiā interrogatus, theſauſu emptori ad gro reperto.

dixit

Exiit ratione hac uetus, quād nequaquam Di⁹ uenditorem ipsum, & agri posſitione & thasauro priuatum pariter uoluſſent, nil homo flagitiolus ac ne quāam esſet: neq; rurſus empori boni tantum impēturos fuſſe, nil uendente meliore ſciuſſent. Ut ex illius uerbis colligi poſſit, qui cæteros diuitijs prefiant, quanquam ſcēdī ſimis moribus idem ſint, habere le eos tamē pro maximē beatis. Deoq; dilectissimis, infelices autem eos esse duntaxat, qui pauperiſſimi ſunt. Vel li Socratem, ac Diogenem, ipſumq; etiam Pythagoram in his eleſe contingat, quempiamū eorum, qui frugalissimi uiri, & egredigia probitatis conſentur, hanc qui ſequatur rationem, paulatim eō deducetur, ut dicat: Deos quidem ipſos egenis illis, ſed claris tamen uirtute, ac ſapiē ūiris nequaquam necessaria quād oq; ad uitium ademptuō fuſſe, niſi eodem flagitiis obrutos iudicaffent. Neque fuſſe licentioſis ac perditis hominibus ſuperflua congetturos, niſi prioribus meliores ſciuſſent. Quam inſulfam eſſe, ac fatuam deductionem, facile conſtare omnibus poſteſt. His deſcendo libro ad examen depromptis, tertium quoque uerlemus, in eo de celeberrimis Brachmanis inspecturi.

CONFUTATIO LIBRI III.

Primū quidem ſic ſtatuo, ſi quæ de Thylei uirga præter ſidem narrantur, quæc multa portentorum plena, poetæ nobis finixerunt, hiſ prodigijs comparantur, iam quali pro certissimis habentur, harum magnitudine, ac splendore nugarum, uelut obducta penitus euaneſcent. Quibus ſanē adhibenda mens eſt, ut inſolentia præſertim Philalethes elueat. Quando hi nobis ſatuauit ubique leuitatem obiectat, ſibi uero ac ſuis mentis lanitatem uendicat, diligencij iudicium. Videigitur quā ſibi rerum nouitate hic placeat: præponit enim Philoſtratum ſacris Euangelij, ut qui non eruſionis modō plus habeat, ſed ueritatis maiore studio teneatur. Ac primū quidem Apollonio iter ad Brachmanas faciente, mulierem colore ſpectabilē Philoſtratus inducit, à ſummo uertice ilium tenus albentem, reliquum uero corpus nigerrimum. Tum eadem uia magis progreſſi montes inuenientur piper ferentes, cuius ueluti cuſtodes, atque agricolæ, ſimiae ſunt. Draco nesci magnitudine immensa terribiles, quorum de capitibus ignei fulgores ſcintillantes ſi quis dracones perimat, admirandos in eorum capite inueniat calculos, qualis Gyge illius fuſſe lapis narratur, de quo Gyge Plato mentionem facit. Et hæc quidem antequam ad Brachmanum tumulum peruenient. Ut uero hunc attigerunt, Sandaracius illi puteus eſt oblatus, qui aquam uisu mirabili contineat, luxa uero puteum uorago igne ſunt. **S**andaracius, ex qua plumbi coloris flamma emitteretur. Tum & dolia duo lapidis nigrant, alterum imbrium, alterumq; uentorum, inde Brachmanes indigeni amicis ſuis uentos ac pluviam impertirent. Statusa præteat ſcribit apud eosdem eſſe Poladiſ Mineru, Pythij Apollonis, & Bacchi Deli, aliorumq; quorundam deorum, quos Græci colunt, ibi qui omnium magiſter eſſet larachā dicit, cuius rediſtis ſpecies ſatrapæ magis eſſet, quā larachā philoſophi. Altissimus illi thronus ex are nigro, quem aurea ſtatua exornabant, quales fabrorum more par eſt sapientes Brachmanas, igni, ferroq; exercitare, aut præfigitorum ritu ſpondeua, ac repente conſummatu ostendere. Ceterorum item Brachmanum ſedes æræ quoq; erant, ſignis tamen carentes minusq; elatæ. Oportuit enim ſacra philoſophia magistrū tyrrannico uerbō, ſed quodam habitu ſtatuarum ſciliſt prærogatiua, atq; illi auro inſigniri. Sed larachā Philoſtratus inquit, ubi Apolloniū primum conſpexit, nominatim ac re omnia.

Græce

Græcē illum salutasse, petiſſe cōreddi ſibi epiftolam, quam de Phraote affere mira quadam prafenſione rem omnem edoctum, qui ſcire etiam potuerit epiftolam ſcripſionem litera unius defectu, hoc eft, d. peccare. In primo autem ſtatiū congreſſu fauofe nimium ac inſolenter larchas, ut facere diuitia ſtentatores ſolent, diuinationis ſua uim patefecit, utrumq; Apolloni parentem nominans, & eiudem genus, educationem, disciplinamq; recenſens, tum peregrinationum tempora & euentus, & poſtrem illius ad ſe profecci sermones per viam habitos, factaq; omnia, refert etiam egregius ſcriptor, Brachmanas cū Tyaneo, pharmaco priu electrico delibitos, lotosq; in orbem ac horum conſtituit terram ipſam ſcipionibus ſuccubantes, eam uero ad huiusmodi iictus in gibbum refluentem, Brachmanas altitudine bi-cubita uanum in aerem extulisse, penſilesq; eos aliquandiu uifos eſſe. Sed illos quoq; affirmatigen libi ſolis orbe utcumq; libitum fit, non relucantem ſubducere. Ad qua poente & alia complura fabulator adducit, ut ſic licet Pythi tripodes quatuor ſponte ſua mouentes in medium proceſſerint, quos Homericus per ſimiles eſſe ait. Pincernas inſuper æreos quatuor, qui pocula miniftrant. Terram uero ſponte ſua diuincibet gramina ſubtrauiffe. Nam tripodes quidem duo tina fundebant, reliqui duo aquam, gelidam ſcileſer alter, alter uero calidam: ex quibus ærei pincernæ uitum contulit, aquamq; ſumebant, ſed & calices actos in gyrum uero uorticos ſumini impellebant. Haec ſunt qua Hierocles pro ueris habet ille ſolentius, muſ in iudicijs ſupra adductis, ac undecimq; in nos legēdis excuſor, cuiſilitias Christiana ſeu leuitatem dici hanc maulit, quām maximē aſpernabitur.

Forte admittamus, inquit, quanto nos melius hæc atq; prudenter admittamus, & que de praclaris uirtute uirſi ſentientia noſtra ſit. Tam celebri atq; conuiuio narrat Philoſtratus interuifſe Indiæ regem, ipſiſe Brachmanis compotatſe, ſed contumelij, ac furore uinolento in philoſophiam inuectum, meroq; apud eos largè inculuiffe, ac inſolentia magna, uel in iſum quoque ſolem inuertixiſſe. Apollonium uero perinterpretam quædam ab eodem rege accepitſe, quem ipſe contrā allocutus ſit larcha uicem in interpretis exhibente. Quis autem non admittetur, hoc à Philoſtrato ut concinne factum admitti, ut in ius homi, maximeq; iuſu inter tantos uiros mentem uino alienari, quem ne philoſophorum quidem nedum & ſemideum conuiuio interelle oportuit? Quo enim pertinet ſemideum appellare, ſi dignitate magis ornere quām honore aſſicias? Et enim Tyaneo interrogato, quōsnam ſeiſpos eſſe dicent: Dij ſumus, larchas inquit. Idem uero conuiuio praſidens non digno quidem philoſophis ritu, multoq; dijs magis indigno, quorū ſe in numerū reponebat Phiala concrepans, compotationē incepit. Phiala uero ipſa, ſicut historicus narrat, ubi cunctis Brachmanibus potum ſatis exhibuit, mirabilium fontium more aquam hauriētibus iugera ſufficiebat. Deinceps uero ſermones inter ſe habiti, ſeriaq; philoſophorum diſputationes narrantur, docente larcha quo paſto ſua ipſius anima fuerit, aliud quan-

X. 200. te Apollonio ſe nauis Aegyptiæ gubernatorem fuſſe, neq; minus & iplo illo tempore ſacta narrante. Cum uero multi utriq; interrogatus, reſponſus inter ſac̄ fuſſerit, dignum eſt tam ſapientium diſtorum memoria non extinguirogatus & Interrogatſe ergo Apollonium refert, aureāne apud Indos aqua inuenitetur, ὁ admirabilem, ὁ plenam ſapientia ſuareionem, tum de Troglodytis aqua aurea & Pygmais quæſiſſe, deq; ijs hominib; qui umbripedes appellantur. Nun- Sciopodes, quid etiam apud eos Mantichora quadrupes animal naſceretur, quod hu-

mano

mano eſſet capite, corpore leonino, caudamq; haberet cubitalibus spinofis fetis horrentem, quas ueluti lagittas in uenantes facularetur. Ad hæc Apolloni quæſita reſpondit larchas, Pygmæos quidem ſubterraneas ſpecus in habitare ad Gangen fluuium: cetera uero que ille quæſiſſet, irrita proſuſe, que ſi uerib; confiſciendis accommoda, ipſis ſibi philoſophis telam in de ad ueluti uim concinnantibus; neq; enim muliebrem ſexum admittunt. Niſi iam & lanam dicat ſponte ſua transformari in ueltes, atq; tranſuire. Scipionem uero ſingulis refert, annulumq; uitriuſis occulē atq; admiranda reptam miſſa ad eum epiftola liberabit: claudoq; uidam, ſolo attaſtu luxa tarche mira etia.

reptam ueretram confirmari, captum oculis uidere fecerit, ualentem alii manum pro torpida reſpoſerit. In gentia uero bona ſcriptor egregio comprehendit, qui nos iſta commentus magno ambiguitatis nodo exolut: Quis enim dubitet quāt; ueritatis & illa ſint, que præterea multa afferit? Nam qui fulmina & uentos ſcripit apud Brachmanas in dolis alteruari, tripodesq; lapides ſponte ſua motantes, & ab arceis pincernis calices in gyrum agi, fatiſto ex ijs, qua ut uerisima recentiuntur, ceterarum quoq; rerum nobis impie arguit, ac patet in figura. Idem ſcribit Philoſtratus Damin testari ſe quidem minus amitto Tyaneum cum larcho ſecreto philoſophatum eſſe, munusq; ab eo tulisse annulos lepitem, toridem planetarum nominibus diuos, quoſ ſingulos gestaret per ſubiectos planetis dies. Hæc modò cū Philoſtratus dicat, ille apud Philalethen ueritas aſſertor, paulo tamē pōſt, ut qui magice Brachmanum non probet, ſtatuatq; hoc criminē Apollonium liberare, nē ipſa uerba subnecit: Vident itaque Apollonius tripodas apud Indos, pincernasq; illos, & que præterea ſponte ſua mouentia diſcerni muſ: neq; interrogauit, neq; edoceri dignum duxit, quibus illa præſtigij ſuarent. Laudauit hæc, inquit, ſed tamē amulari ducum Brachmanibus ueritas! An qui fidissimum ſibi hominem celandum putauit, non & illa fecit permagni, cum & annulos inde planetarios ualent religione quadam aſſicruſ, ſingulatim eos dum uiueret per planetarum dies gelfandi. & erant illi quidem, ut ſcribiſ, arcane cuiusdam reconditæq; uitriuſis. Quod ſi tibi concedat, non illa Tyaneum imitanda duxiſe nimurum non imitatum dicam, quia miferor eſſe cognouit. Quomodo igitur eoldem laudauit, aut ſitanquam diuina operantes laudauit, qui nō & imitauit, quos & laude dignos exiſtimauit? Sed enim poſt faciam aquid Indos moram, narrat Philoſtratus reuertente Apollonium cum comituſu omni ad Oriatarum regionem uenisse, quibus æreæ petræ, arena ærea, fluuij quoq; ipſi ramenta æris deuoleruerent. Hæc de uolumine tertio ſumpta ſunt. Nos autem quo coepimus ordine ad reliqua inſpicienda pergaſamus.

CONFUTATIO LIBRI IIII.

R egressum ab Indis in Græciam refert quālī deoſti conſortem quēndā uel ipſorum testimonio declaratū. Varijs enim morbis affectos illi curādos potiſſimum deſtinabant, iamq; ut auguſta ac diuinum hominem de Arabiā, de Magis, deq; Indis uenientem nobis oſtenſurus, nouis quoq; miraculis ſententia historiā exordit. Hic autē recte quis illud obſiſiat. Si diuinior Obſeſtio Eu- hic natura, ſupraq; humanam præditus erat, multo antequam ab alijs doce- ſebyj. Superflua enim diuino homini ſuerit, mirabilia per ſe aggeſtum oportuit. Superflua enim diuino homini doctriña.